

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোকক চিভিল (সভ্য, শালীন) চক্ষু দিবলৈ, তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা, সেয়েহে এই দুচকু কেতিয়াও ক্ৰিমিনেল (বিকাৰী) হোৱা উচিত নহয়"

প্ৰশ্ন: তোমালোক বেহদৰ সন্ধ্যাসীসকলক পিতাই কোনটো শ্ৰীমত দিছে?

উত্তৰ: পিতাৰ শ্ৰীমত হ'ল - তোমালোকে নৰক আৰু নৰকবাসীসকলৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই স্বৰ্গক সন্ধান কৰিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি নৰকক বুদ্ধিৰে ত্যাগ কৰা। নৰক হৈছে পুৰণা সৃষ্টি। তোমালোকে বুদ্ধিৰে পুৰণি সৃষ্টিক পাহৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে হৃদৰ ঘৰক ত্যাগ কৰি অন্য ঠাইলৈ গুচি যাব লাগে। তোমালোকৰ হৈছে বেহদৰ বৈৰাগ্য, এতিয়া তোমালোকৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। সকলোবোৰ এৰি ঘৰলৈ যাব লাগিব।

ওঁম শান্তি। শিৱ ভগৱানুবাচ, আন কাৰো নাম লোৱা নাই। এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) নামো লোৱা নাই। পতিত-পাৱন হৈছে সেইজন পিতা গতিকে নিশ্চয় তেওঁ ইয়ালৈ আহিব, পতিতক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ। পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ যুক্তিও ইয়াতেই দিয়ে। শিৱ ভগৱানুবাচ হয়, কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ নহয়। এইটোতো নিশ্চয় বুজোৱা উচিত যিহেতু বেজ লগোৱা আছে, ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ সকলো ৰহস্য এই বেজত দেখুওৱা হৈছে। এই বেজ কোনো সাধাৰণ নহয়। ইঙ্গিতৰ কথা। তোমালোক সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে আন্তিক হোৱা। ক্ৰমানুযায়ী বুলি নিশ্চয় কোৱা হ'ব। কোনোবা আছে যিসকলে ৰচোঁতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞানো বুজাব নোৱাৰে। তেনেহ'লে সতাপ্ৰধান বুদ্ধি বুলি জানো কোৱা হ'ব। সতাপ্ৰধান বুদ্ধি, আকৌ ৰজো বুদ্ধি, তমো বুদ্ধিও আছে। যিয়ে যেনেধৰণে বুজি পায় তেনেধৰণে উপাধি পায়। এয়া হ'ল সতাপ্ৰধান বুদ্ধি, এয়া হ'ল ৰজো বুদ্ধি। কিন্তু তেনেকৈ নকয়। জানোচা অন্তৰ দুখী হৈ যায়। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। প্ৰথম শ্ৰেণীৰ (ফাষ্ট ক্লাছ)ৰ মূল্যও বহুত ভাল হয়। এতিয়া তোমালোকে সঁচা-সঁচা সংগ্ৰহ পালা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে সংগ্ৰহ পালা যেতিয়া তেওঁ তোমালোকক একেবাৰে সং কৰি তোলে। সং হ'ল দেৱী-দেৱতাসকল, যিসকল পিছত বাম মাৰ্গলৈ আহি অসত্য হৈ পৰে। সত্যযুগত কেৱল তোমালোক দেৱী-দেৱতাসকল থাকা, আন কোনো নাথাকে। কোনো কোনোতো এনেকুৱা আছে যিসকলে কয় যে এনেকুৱা কেনেকৈ হ'ব পাৰে; জ্ঞান নাই নহয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি নাস্তিকৰ পৰা আন্তিক হৈছো। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান এতিয়া তোমালোকে সঠিক ৰূপত জানিছা। নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম বস্তু আকৌ দেখা পোৱা নাযায়। আকাশ পোলাৰ (মহাশূণ্য) হয় তথাপিও অনুভৱ কৰিব পৰা যায় যে সেয়া হৈছে আকাশ। এয়াও জ্ঞান হয়। গোটেইখিনি নিৰ্ভৰ কৰে বুদ্ধিৰ ওপৰত। ৰচোঁতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান (ন'লেজ) এজন পিতাই দিয়ে। এইটোও লিখিব লাগে - ইয়াত ৰচোঁতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান পোৱা যায়। এনেকুৱা বহুত শ্লোগান আছে। দিনে-প্ৰতিদিনে নতুন-নতুন পইণ্টচ (যুক্তি), নতুন-নতুন শ্লোগান ওলাই থাকে। আন্তিক হ'বলৈ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান নিশ্চয় লাগিব। পিছত নাস্তিকতা নাইকিয়া হৈ যায়। তোমালোক আন্তিক হৈ বিশ্বৰ মালিক হৈ পৰা। ইয়াত তোমালোক আন্তিক হোৱা, কিন্তু পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। জানিবতো লাগে মানুহেই। জন্তুৱেতো নাজানিব। মানুহেই বহুত শ্ৰেষ্ঠ, মানুহেই বহুত নীচ হয়। এতিয়া কোনো মনুষ্য মাত্ৰই ৰচোঁতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞানৰ বিষয়ে জ্ঞাত নহয়। বুদ্ধিত একেবাৰে গড্ৰেজৰ তলা লাগি আছে। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা যে আমি পিতাৰ ওচৰত বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ আহিছোঁ। তোমালোক 100 শতাংশ পবিত্ৰতাত থাকা। পবিত্ৰতাও আছে, শান্তিও আছে, সমৃদ্ধিও আছে। আশীৰ্বাদ দিয়ে নহয় জানো। পিছে এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো তোমালোকে পঢ়াৰ যোগেদি হোৱা। পঢ়ি উঠি সকলোকে পঢ়াবও লাগিব। বিদ্যালয়লৈ কুমাৰ-কুমাৰীসকল পঢ়িবলৈ যায়। একেলগ হোৱা কাৰণে আকৌ বহুত বেয়াও হৈ যায়। কিয়নো বিকাৰী দৃষ্টি আছে নহয় জানো। বিকাৰী দৃষ্টি হোৱাৰ কাৰণে পৰ্দা লগাই লয়। তাততো বিকাৰী দৃষ্টি নাথাকেই, সেয়েহে ওৰণি লোৱাৰো প্ৰয়োজন নহয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কেতিয়াবা পৰ্দা লগোৱা দেখিছানে? তাততো কেতিয়াও এনেকুৱা লেতেৰা চিন্তা উদয় নহয়। ইয়াততো হৈছেই ৰাৱণ ৰাজ্য। এই চকুজুৰি বৰ চয়তান। পিতা আহি জ্ঞানৰ চক্ষু দিয়ে। আত্মাইহে সকলো শুনে, কথা কয়, সকলো আত্মাই কৰে। তোমালোক আত্মাৰ এতিয়া শুধৰণী হৈ আছে। আত্মায়েই পতিত হৈ পাপ আত্মা হৈ পৰিছিল। পাপ আত্মা তেওঁলোকক কয়, যাৰ দৃষ্টি বিকাৰী হয়। সেই বিকাৰী দৃষ্টিতো (ক্ৰিমিনেল আই) পিতাৰ বাহিৰে আন কোনোৱে শুধৰাব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সভ্য চকু (চিভিল চক্ষু) এজন পিতাইহে দিয়ে। এই জ্ঞানো তোমালোকে জানা। শাস্ত্ৰত জানো এই

জ্ঞান আছে।

পিতাই কয় এই বেদ, শাস্ত্ৰ, উপনিষদ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ হয়। জপ, তপ, তীৰ্থ আদিবোৰ কৰিলে মোক কোনেও পাব নোৱাৰে। এয়া হ'ল ভক্তি যি আধাকল্প ধৰি চলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এইটো বাৰ্তা সকলোকে দিব লাগে - আহা, তেতিয়া আমি তোমালোকক ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাম। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বায়োগ্ৰাফী (জীৱনী)ৰ বিষয়ে ক'ম। মানুহ মাত্ৰইতো একেবাৰে নাজানে। এইটো হ'ল মুখ্য কথা। আহা ভনী আৰু ভাইসকল, আহি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনা, পাঠ পঢ়া, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক এনকুৱা হ'ব। এই জ্ঞান পালে আৰু সৃষ্টি চক্ৰক বুজিলে তোমালোক এনকুৱা চক্ৰৱৰ্তী সত্যযুগৰ মহাৰজা আৰু মহাৰাণী হ'ব পাৰিব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণো এই পঢ়াৰ জৰিয়তে হৈছে। তোমালোকেও পঢ়াৰ যোগেদি হৈ আছে। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰ বহুত প্ৰভাৱ আছে। পিতা আহেও ভাৰতলৈ। অন্য কোনো খণ্ডলৈ কিয় আহিব? পিতা হ'ল অবিনাশী চাৰ্জন (শৈল চিকিৎসক)। সেয়েহে নিশ্চয় আহিবও তালৈকে যি ভূমি সদায় বৰ্তি থাকে। যিখন ধৰণীত ভগৱানৰ চৰণ স্পৰ্শ হ'ল সেই ধৰণী কেতিয়াও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। এই ভাৰততো দেৱতাসকলৰ বাবে থাকি যায় নহয় জানো। কেৱল এইয়া পৰিৱৰ্তন হয়। বাকী ভাৰততো হৈছে সত্য খণ্ড, অসত্য খণ্ডও ভাৰতেই হৈ পৰে। ভাৰতৰে অলৰাউণ্ড (সৰ্বতোমুখী) ভূমিকা আছে, অন্য কোনো খণ্ডক এনেকৈ কোৱা নহয়। সত্য অথবা ট্ৰুথ; ভগৱানেই আহি সত্যখণ্ড স্থাপনা কৰে আকৌ অসত্য খণ্ড ৰাৱণে স্থাপনা কৰে। পিছত কণমানো সত্য নাথাকে সেয়েহে গুৰুও সঁচা পোৱা নাযায়। সেইসকল সন্ন্যাসী, তেওঁলোকৰ অনুগামীসকল হৈছে গৃহস্থী, গতিকে তেওঁলোকক অনুগামী বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰি। এতিয়াতো পিতাই স্বয়ং কৈ আছে - সন্তানসকল, পবিত্ৰ হোৱা আৰু দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰা। তোমালোক এতিয়া দেৱতা হ'ব লাগিব। সন্ন্যাসীসকল জানো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হয়। বাৰে বাৰে বিকাৰীসকলৰ পৰাই জন্ম লয়। কোনোবা বাল ব্ৰহ্মচাৰীও থাকে। এনেকুৱাতো বহুত আছে। বিদেশতো বহুত আছে। পিছত যেতিয়া বুঢ়া হয় তেতিয়া বিয়া কৰে চম্ভালিবৰ বাবে। আকৌ তেওঁৰ (পত্নীৰ) কাৰণে ধন-সম্পদ থৈ যায়। বাকী ধন ধৰ্মীয় কাৰ্য্যত লগাই যায়। ইয়াততো তেওঁলোকৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত মমত্ব থাকে। 60 বছৰ বয়সৰ পিছত সন্তানসকলক হস্তান্তৰ কৰে পিছত নিৰীক্ষণ কৰি থাকে, মোৰ পিছত সঠিককৈ চলাব পাৰিছেনে নাই? কিন্তু আজি কালিৰ সন্তানসকলেতো কয়, পিতা বানপ্ৰস্থলৈ গ'ল গতিকে ভালেই হ'ল, চাৰিটো পাই গ'লো। জীয়াই থাকোতেই গোটেইখিনি উপাৰ্জন নষ্ট কৰি দিয়ে। পিছত পিতাককো ক'বলৈ লয় যে ইয়াৰ পৰা ওলাই যোৱা। সেয়েহে পিতাই বুজায় - প্ৰদৰ্শনীত তোমালোকে এইটো লিখি দিয়া যে ভাই-ভনীসকল ইয়ালৈ আহি ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান শুনা। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰৰ জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিলে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী দেৱী-দেৱতা বিশ্বৰ মহাৰজা-মহাৰাণী হৈ যাব। এইটো বাবাই সন্তানসকলক নিৰ্দেশ দিয়ে। এতিয়া পিতাই কয় - এয়া হৈছে বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। মই এওঁৰ শৰীৰতেই প্ৰৱেশ কৰোঁ। ব্ৰহ্মাৰ সন্মুখত আছে বিষ্ণু, বিষ্ণুক চাৰিখন হাত কিয় দিয়ে? দুখন পুৰুষৰ, দুখন নাৰীৰ। ইয়াত জানো 4 খন হাত থকা মানুহ কোনোবা থাকে। এয়া হৈছে বুজাবৰ কাৰণে। বিষ্ণু অৰ্থাৎ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। ব্ৰহ্মাকো দেখুওৱা হয়- দুখন হাত ব্ৰহ্মাৰ, 2 খন হাত সৰস্বতীৰ। দুয়ো বেহদৰ সন্ন্যাসী হৈ গ'ল। এনেকুৱা নহয়, সন্ন্যাস লোৱাৰ পিছত আন ঠাইলৈ গুচি যাব লাগে। নহয়, পিতাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি নৰকক বুদ্ধিৰে ত্যাগ কৰা। নৰকক পাহৰি স্বৰ্গক বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। নৰক আৰু নৰকবাসীৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই স্বৰ্গবাসী দেৱতাসকলৰ প্ৰতি যোগ লগোৱা। যিসকলে পঢ়ে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকে যে আমি উত্তীৰ্ণ হ'ম তাৰ পিছৰ এনেকুৱা হ'মগৈ। আগতে গুৰু কৰিছিল যেতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হৈছিল। পিতাই কয় - ময়ো এওঁৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থাতেই প্ৰৱেশ কৰো, যেতিয়া তেওঁ বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত থাকে। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) - মই বহুত জন্মৰ অন্তিমৰ জন্মতহে প্ৰৱেশ কৰোঁ। যিয়ে আৰম্ভণিৰে পৰা শেষলৈকে ভূমিকা পালন কৰিছে, তেওঁৰ শৰীৰতে প্ৰৱেশ কৰোঁ কিয়নো তেওঁৰেই প্ৰথম নম্ৰত আহিব লাগিব। ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু...বিষ্ণুৱেই ব্ৰহ্মা হয়। দুয়োৰে 4 খন হাত দেখুৱায়। হিচাপো আছে ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীয়েই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী হয়। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকলে তৎক্ষণাত এই হিচাপ শুনোৱা। বিষ্ণু অৰ্থাৎ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ 84 জন্ম লৈ-লৈ পুনৰ আহি সাধাৰণ এই ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী হয়গৈ। এওঁৰ নামো পিছত বাবা (শিৱ)ই ব্ৰহ্মা ৰাখিছে। নহ'লে নো ব্ৰহ্মাৰ পিতা কোন হয়? নিশ্চয় শিৱবাবা বুলিয়ে ক'ব। কেনেকৈ ৰচিলে? এডাপ্ত কৰিলে (তুলি ল'লে)। পিতাই কয় - মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ গতিকে লিখিব লাগে শিৱ ভগৱানুবাচ - মই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ যিজনে নিজৰ জন্মক নাজানে। বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মৰো অন্তত প্ৰৱেশ কৰোঁ। সেইয়াও যেতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয় তেতিয়া প্ৰৱেশ কৰোঁ। আৰু যেতিয়া সৃষ্টি পুৰণি পতিত হৈ পৰে তেতিয়া মই আহোঁ, কিমান সহজকৈ শুনায়। আগতে 60 বছৰ বয়সত গুৰু কৰিছিল। এতিয়াতো জন্মতেই গুৰু কৰাই দিয়ে। এইটো শিকিছে এই খ্ৰীষ্টানসকলৰ পৰা। হেৰ' সৰুকালতে গুৰুৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ কি প্ৰয়োজন। এনেকৈ ভাবে যে সৰুকালতে মৃত্যু হ'লে সংগতি লাভ কৰিব। পিতাই বুজায় - ইয়াততো কাৰো সংগতি হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক কিমান সহজকৈ বুজায় আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰি

তোলে। ভক্তিতো তোমালোকে চিৰিৰে তললৈকে নামি আহিছা। ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। পাপৰ সৃষ্টি আৰম্ভ হয়। গুৰুতো সকলোৱে কৰিছে। এওঁ স্বয়ং কয় মই বহুত গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈছোঁ (গুৰু কৰিছোঁ)। ভগৱানে যিজনে সকলোৰে সংগতি কৰে, তেওঁক নাজানেই। ভক্তিৰো বহুত কঠিন শিকলি হৈ পৰিছে। শিকলি কিছুমান মোটা হয়, কিছুমান পাতল হয়। কোনো গধুৰ বস্তু উঠাবলগীয়া হ'লে কিমান মোটা শিকলিৰে বান্ধি উঠোৱা হয়। এই ক্ষেত্ৰতো তেনেকুৱা হয়, কোনোৱেতো তৎক্ষণাৎ আহি তোমালোকৰ কথা শুনিব, ভালদৰে পঢ়িব। কোনোবাই বুজিয়েই নাপায়। ক্ৰমানুযায়ী মালাৰ গুটি (মণি, দানা) হয়। মানুহে ভক্তি মার্গত মালা জপে, জ্ঞান একোৱেই নাই। গুৰুৱে ক'লে মালা জপি থাকা। বঢ়, 'ৰাম-ৰাম' উচ্চাৰণ কৰিবলৈ লাগি যায়। যেন বাজনাহে বাজি থাকে। শব্দ বৰ শুৱলা (মিঠা) লাগে, বঢ়। বাকী একোৱেই নাজানে। 'ৰাম' কাক কোৱা হয়, 'কৃষ্ণ' কাক কোৱা হয়, কেতিয়া আহে, একোৱেই নাজানে। কৃষ্ণকো দ্বাপৰলৈ লৈ গ'ল। এয়া কোনে শিকালে? গুৰুসকলে। কৃষ্ণ যদি দ্বাপৰত আহিছে তেনেহ'লে তাৰ পিছতকলি যুগ আহি গ'ল! তমোপ্ৰধান হৈ পৰিল! পিতাই কয় - মই সংগমতেই আহি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্ৰোপ্ৰধান কৰি তোলা। তোমালোকতো কিমান অন্ধ শ্ৰদ্ধাশীল হৈ পৰিছা।

পিতাই বুজায় - যিসকল কাঁইটৰ পৰা ফুল হওঁতা হ'ব তেওঁলোকে তৎক্ষণাৎ বুজি পাই যাব। ক'ব এয়াতো একেবাৰে সত্য কথা, কোনো-কোনো লোকে ভালদৰে বুজি পায়, সেয়েহে তোমালোকক কয় যে তোমালোকে বৰ ভালদৰে বুজোৱা। ৪৪ জন্মৰ কাহিনীও যথার্থ হয়। জ্ঞান সাগৰতো হৈছে এজন পিতা, যিয়ে আহি তোমালোকক সম্পূৰ্ণ জ্ঞান দিয়ে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(১) সংগুৰু পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা বুদ্ধিক সত্ৰোপ্ৰধান কৰিব লাগে। সং হ'ব লাগে। আত্মিক হৈ আত্মিক কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(২) এতিয়া হৈছে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা সেয়েহে বেহদৰ সন্ন্যাসী হৈ, সকলোৰে পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাব লাগে। পবিত্ৰ হ'ব লাগে আৰু দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: সকলোবোৰ “তোমাৰ তোমাৰ” কৰি “মোৰ ভাৱ”ৰ অংশ মাত্ৰকো সমাপ্ত কৰোঁতা ডৱল-লাইট হোৱা যিকোনো প্ৰকাৰৰ “মোৰ ভাৱ”-“মোৰ স্বভাৱ”, “মোৰ সংস্কাৰ”, “মোৰ প্ৰকৃতি..” যদি অলপো ‘মোৰ’ আছে তেনেহ'লে সেয়া হৈছে বোজা আৰু বোজাযুক্তই উৰিব নোৱাৰে। এই “মোৰ-মোৰ” ভাৱেই মলিন কৰোঁতা হয় সেই কাৰণে এতিয়া “তোমাৰ-তোমাৰ” বুলি কৈ স্বচ্ছ হোৱা। ফৰিস্তা (পৰী) মানেই হ'ল “মোৰ ভাৱ”ৰ অংশ মাত্ৰও নাই। যদি সংকল্পটো “মোৰ ভাৱ” আহে তেন্তে বুজিবা মলীন হ'লা। সেয়েহে এই মলীনতাৰ বোজাক সমাপ্ত কৰা, ডৱল লাইট হোৱা।

স্লোগান: জগতৰ জ্যোতি সেইজন হয় যি বাপদাদাক নিজৰ নয়নৰ মাজত সমাহিত কৰোঁতা হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!